

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

CATHERINE BYBEE

Kodu
minu
jaoks

Originaali tiitel:
Catherine Bybee
Home To Me
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse fiktiivselt.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 Catherine Bybee. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B08418722
ISBN 978-9949-82-958-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Igale naisele, kes on minuga oma isiklikku lugu jaganud.

Te olete armastatud.

Te olete väärtuslikud.

Ja te olete tugevad.

Ärge laske kellelgi teid teisiti kohelda.

ESIMENE PEATÜKK

Erin jälgis savist sihtmärki tähelepanelikult, kui see teele saadeti, läbi õhu lendas ja pärast seda, kui Parker oli jahipüssi päästikule vajutanud, pisikesteks tükkideks purunes.

„Alati. Kuidas sa seda teed?“ See avaldas Erinile muljet. Tema oli suutnud pihta saada vaid ühele sihtmärgile kümnest, samas kui Parker oli oma hüüdnime Annie Oakley täielikult välja teeninud.

„Praktika. Sa alles alustasid, anna endale aega.“

Nad olid Angelese riigimetsa kõrgendiku lähistel asuvas laske tiirus. See oli paik, kus kihas testosteroonist; paik, kuhu vaid harva võeti kaasa naine või sõbranna. Erin ja Parker olid ainsad naised, kes olid siia omapead märki laskma tulnud.

„Teeme veel mõned lasud ja lähme edasi püstolitiiru. Liikuvad sihtmärgid on nõudlikumad. Aga ma tõesti tahan, et sa tunneksid, milline on haavlipüssi tagasilööök, et õpiksid seda kontrollima.“ Parker õpetas teda, esitamata sadu küsimusi, mida iga teine oleks esitanud.

Erin oli Parkeri külalismajja kolinud eelmise suve lõpus. Parker oli pärast seda, kui elas üle tulekahju, mis hävitas peaaegu kõik, mis tema perekonnale kuulus, meeleheitlikult soovinud külalismaja välja üürida. Ja Erin oli sama innukalt tahtnud seada sisse uut elu mis tahes kohas suurlinna põhimaanteedest ja eeslinnadest kaugemal. Ta võis

Santa Clarita suuruses asulas varju jääda, olemata ümbritsetud turistidest ja ärimeestest, kes vallutasid Lõuna-California suuremaid linnu.

Erin oli lootnud leida üksindust ja sai selle asemel suurepärase sõbra. Sõbra, kes mõistis, et Erin varjas end oma eksi eest, kuid ei sundinud teda kordagi üksikasju selgitama. Ei, Parker ei toppinud oma nina teiste ellu. Parker lihtsalt ütles Erinile, et kui Erin on valmis, kuulab ta sõbra ära.

Isegi praegu, märklaudu tulistades või neist mööda lastes, nagu Erini kohutava sihtimise puhul pigem juhtus, võinuks Parker väga lihtsalt küsida, miks tal oli nii suur soov laskma õppida. Parker ei olnud seda teinud. Mitte kordagi.

Ta ulatas Erinile relva, mis oli laadimisvalmis. Seda osa ta oskas. Tulistamist... aga mitte eriti. Kuigi, kui keegi küsiks, ütleks ta, et isegi relva laadimine andis teatud jõu, mida ta polnud teadnud endas olevat.

Kaitseprillid ees ja kõrvades oranžid tropid, *silmad ja kõrvad*, nagu Parker neid nimetas, seadis Erin relvapära õlale.

„Ega sa midagi unustanud?“ küsis Parker.

Ta peatus hetkeks, olles segaduses. Siis ta naeratas ja tõstis relva. Heli oli mõjusalt rahuldust pakkuv. See ütles, et ära jama minuga.

Parker naeratas. „Seekord ma tahan, et sa suruksid püssi enda vastu ja vaataksid toru seni, kuni tunned, et see on sinu käepikendus. Sa tead, et savitükk lendab vasakule, nii et ära paremale üldse sihi.“ Ta liikus piirde taha. „Kohe, kui oled valmis.“

Erin hingas sügavalt sisse, aetas sõrme päästikule. „Tõmba.“

Parker vabastas päästiku. Oranž savitükk paiskus taevasse. Ta nägi seda mööda lendamas ja teadis juba enne, et jääb hiljaks, kui oli päästikule vajutanud.

Tagasilöökk prahvatas kõrva juures ja paiskas ta õla tagasi.

Kahjustamata oranž savitükk lendas, kuni tabas mäekülge, et ühineda seal kõigi oma sõpradega. Alles siis murenes see tükkideks.

Parker astus tema selja taha. „Vii oma raskus vasakule jalale.“ Ta pani käe Erini õlale ja surus kergelt relva. „*Suru* end selle vastu.“

Taas laskeasendis, hingas ta veel paar korda sügavalt sisse. *Ma saan sellega hakkama.*

„Tõmba.“

Mööda.

„Tõmba.“

Mööda.

„Tõmba.“

Tabamus... Püha kurat, ta tabas seda. Erin tundis, nagu oleks ta lotoga võitnud, tema näole kerkis tohutu naeratus.

Ta pani relva maha ja lõi Parkerile patsi.

„Lõpetad, kuni oled võiduseisus?“ küsis Parker. „Või proovid veel mõne korra?“

Erin pani relva käest. „Proovime midagi väiksemat.“

Tund hiljem sõitsid nad mööda pikka kanjoniteed alla, olles rahul oma laskeoskustega. Parkeril oli õigus. Püstolist oli palju lihtsam tulistada kui haavlipüssist. Iga metallsihtmärgi kõlksatus oli võidumärk. Erin ei suutnud naeratamist lõpetada.

„See oli palju lõbusam, kui ma arvasin.“

Parker hoidis kanjoni kurve läbides mõlemad käed roolil. „Mu isa võttis mind alati kaasa. Ütles, et kuna meil on majas relvad, siis on hädavajalik, et ma teaksin, kuidas tulistada.“

„Aga Mallory ja Austin?“ Mallory ja Austin olid Parkeri noorem õde ja vend, kelle eest ta alates nende vanemate surmast kolm aastat tagasi hoolitses.

„Mallory käis paar korda, aga talle ei meeldinud. Ta teab piisavalt, et osata ohtu vältida. Austin laskis mu isa kahtekümnet kahte, kui oli väike. Nüüd proovime paar korda aastas väljas käia, et harjutada.“

„Kas te olete kunagi jahil käinud?“

Parker raputas pead. „Ei. Bambi tulistamine on üks asi, lõgismao laskmine teine. Ma arvan, et kui oleksin piisavalt näljane, suudaksin seda teha. Mu isa käis koos oma vennaga jahil, kui nad olid nooremad.“

Erin ohkas. „Ma ei usu, et suudaksin kunagi kedagi tulistada.“

„Lihtsalt teadmine, et sa oskad, ei tee halba. Teadmised on jõud ja nii edasi. Minu jaoks oli lohutus, kui pärast vanemate surma oli majas midagi enam kui pesapallikurikas. Maailm on mõnikord jabur koht. Sa ei saa uudiseidki vaadata, ilma et seda näeksid.“

Erin meikis iga päev oma lõua seda külge, kus ta armi peitis. Ta teadis, kui hulluks võivad inimesed maailmas minna. „Kas sa arvad, et see muudab su paranoiliseks?“

„Mis nimelt?“

„See, et majas on relv?“ Laetud relv, et olla valmis end kaitsma igaühe eest, kes võib magamise ajal relvaga su tuppa tungida, tõmmates sind tagasi väärkohtlemise ja kannatuste maailma?

Erin raputas pildi peast.

„Lukustan ukse juhuks, kui keegi üritab sisse tungida. Mul on tulekustuti juhuks, kui midagi süttib. Mul on kindlustus juhuks, kui taevas alla kukub... Kas need asjad tähendavad, et olen paranoiline?“

„Need on natuke midagi muud.“

„Kas on? Ettevaatusabinõud ja kindlustus. Siiani pole keegi minu majja sisse murdnud. Metsatulekahju puhul poleks tulekustutist abi olnud ja kindlustus on olnud toeks. Tulirelv oma pere kaitsmiseks on vaid kaitsevahend.“ Parker tegi pausi. „Ja see kaitseb sind ka, kui ma ei eksi. Seetõttu tulimegi täna siia.“ Parkeri tähelepanek tabas märki.

Inimesel, kelle eest ta end kaitses, oli nägu ja nimi, mida ta püüdis meeleheitlikult oma minevikku matta. „Ja siin ma muudan teemat.“

Parker naeris. „Ma ei oodanudki midagi muud.“

Kolmkümmend minutit hiljem sõitsid nad läbi värava hoovi ja möödusid torulukkseppade meeskonnast, kes kaevsid pikka kraavi.

Maja veetorustik oli allavoolu uhitud ühes paljudest äkilistest üleujutustest, mida nad tulekahjule järgnenud talvel talusid. Nüüd, kui kevadilm oli lõpuks saabunud ja Lõuna-Californiale iseloomulik kuum päike väljas, oli Parker palganud meeskonna torustikku lõplikult taastama. Pikk tuletõrjevoolik, mis tõi vett majja, oli andnud neile võimaluse siin elada, kuni nad ilmastiku leebumist ootasid.

Erini jaoks polnud väike ebamugavus mingi probleem. Neil oli olnud terve hulk päevi, mil nad olid ilma igasuguse voolava veeta. Arvestades varale tekitatud kahju ulatust, pidas ta olukorda veel õnnistatuks.

Parkeri poiss-sõber Colin lehvitas neile, kui nad töötajatest mööda peamajja sõitsid.

Parker säras.

„Millal ta selle ettepaneku teeb?“ küsis Erin.

„Cabo on kahe nädala pärast. Ma arvan, et tulen tagasi kiviga sõrmes.“

See oli ka Erini mõte. Parker ja Colin olid oma Cabo-reisi kavanandanud jõuludest saadik. Sinine vesi, liivarand... See kõlas täiuslikult.

Parker parkis auto ja avas ukse. „Ma panen oma asjad ära ja tulen aitan sul relvi puhastada,“ ütles Erin.

„Ära muretse. Ma kavatsesin seda täna õhtul teha. Tahan meeskonnaga veidi rääkida ja veenduda, et nad uue torustikuga ei eksi.“

Erin raputas pead. Parker oli praktilisem kui ükski teine koduomanik, keda ta kunagi tundnud oli.

Colin kõndis auto poole ja tervitas Parkerit suudlusega. „Kuidas läks?“

„Ma tabasin haavlipüssiga kaks korda.“ Erin löi rusika õhku.

„See on parem, kui mina suudaksin,“ ütles Colin.

Parker nõjatus tema vastu. „Mida Erin teile aga ei räägi, on see, kuidas ta Glockiga metallist sihtmärke augustas.“

Erin naeratas kiituse peale. „Ma ei ole augustamise osas nii kindel, aga ma tegin oma parima.“

„Ta on häbelik,“ ütles Parker.

„Mina pole ekspert, sina oled. Kas oled teda tegutsemas näinud?“ küsis Erin Colinilt.

„Mitte relvaga,“ narritas mees. Parkeri põsed värvusid punaseks.

Erin raputas pead. „Ja selle märkuse peale jooksen ma poodi ja postkontorisse. Kas sa vajad midagi?“

„Kõik on olemas.“ Parker avas auto pagasiruumi ja võttis relvakoovri.

Pärast seda, kui talle öeldi, et pole vaja auto tühendamisel aidata, kõndis Erin risti üle sõidutee külalismajja viivale teele. Kuigi kinnistu oli aiaga ja väravaga piiratud, polnud ukse lukustamata jätmine tema jaoks mõeldav. Ja eelmisel nädalal oli turvasüsteem paika pandud. Veel üks vahend, mille Erin oli oma kaitsearsenali lisanud.

Väike ühe magamistoaga majake sobis talle suurepäraselt. Elutuba ja köök olid üks suur ruum, mis oli juba sisustatud. See oli ideaalne, kuna ta lahkus eelmisest elust kahe kohvri riiete ja mobiiltelefoni piltidega SD-kaardiga.

Kõik muu oli maha jäänud.

Kõik asjad ja inimesed.

Vannitoas pesi ta tolmu näolt ja püssirohu kätelt. Mõte sellest, et tema käed tekitaksid nüüd julgeolekuspetsialistides kahtlusi, ajas ta muigama.

Ta heitis pilgu peeglisse ja vaatas end pikalt. „Päev korraga,“ ütles ta valjult. Ta tõmbas juukseummi soengust välja ja pani tagasi oma kohale, enne kui juukseid harjama hakkas. Punane värvus kadus kiiresti ja tema loomulik blond püüdis esile tulla.

Ta tundis ennast vaevu ära.

Aga see oligi asja mõte, kas pole?

Uus välimus, uus nimi, uus kodu... kõik oli uus. Ta oli seaduslikult muutnud oma nime ja sotsiaalkindlustuse numbrit... Mitte miski polnud nii nagu vanasti.